

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 23 2017, nummers 511 – 521 dinsdag 20 juni 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Omgevingsrecht	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMvB's.....	3
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	3
Bijstand	5
Bestuursrecht overig	7
Belastingdienst-Toeslagen.....	7
Wegenverkeerswet	8
Vreemdelingenrecht.....	8
Inreisverbod	8
Asiel.....	9
Toezicht en vrijheidsontneming	12
Vreemdelingenbewaring	13

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-Milieu:

- MK Rechtbank Limburg, 24-05-2017 (publ. 07-06-2017), AWB/ROE 16/2762, ([ECLI:NL:RBLIM:2017:4789](#))
- MK Rechtbank Den Haag, 24-05-2017 (publ. 08-06-2017), SGR 16/9351 , ([ECLI:NL:RBDHA:2017:6039](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- MK ABRS, 07-06-2017, 201603728/1/A1 ([ECLI:NL:RBNNE:2017:1284](#))

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 511

MK CRvB, 31-05-2017 (publ. 14-06-2017), 14/3108 WWAJ

Raad van bestuur van het Uww.

Wet Wajong

Wet Schuldsanering Natuurlijke Personen (WSNP)

Faillissementswet (Fw) 307 lid 1

WET WAJONG. WSNP. Het Uww heeft in strijd met artikel 307, eerste lid, van de Fw zijn vorderingen op appellant verrekend met zijn schuld aan appellant tot uitbetaling van diens Wajong-uitkering, voor zover deze schuld is ontstaan na de datum van de uitspraak tot toepassing van de schuldsaneringsregeling op appellant.

De Raad heeft geoordeeld dat tussen partijen niet in geschil is dat het Uww in beginsel bevoegd was om zijn vorderingen op appellant maandelijks te verrekenen met de lopende Wajong-uitkering en de vakantietoeslag van appellant. In dit geding is aan de orde de vraag of het Uww ook nog bevoegd is om zijn vorderingen op appellant te verrekenen met de Wajong-uitkering van appellant vanaf het moment dat hij op 24 januari 2011 werd toegelaten tot de schuldsanering.

Op grond van artikel 307, eerste lid, van de Fw kan hij, die zowel schuldenaar als schuldeiser is van de persoon ten aanzien van wie de schuldsaneringsregeling is uitgesproken, zijn schuld met zijn vordering ten aanzien waarvan de schuldsaneringsregeling werkt, slechts verrekenen indien beide zijn ontstaan vóór de uitspraak tot de toepassing van de schuldsaneringsregeling.

Vast staat dat de vorderingen van het Uvw op appellant voor 24 januari 2011 zijn ontstaan. Het is de vraag of de schuld van het Uvw aan appellant, te weten de maandelijkse uitbetaling van de Wajong-uitkering van appellant, ook is ontstaan voor 24 januari 2011. Alleen in dat geval was het Uvw op grond van artikel 307, eerste lid, van de Fw bevoegd om zijn vordering met zijn schuld te verrekenen ook nadat appellant op 24 januari 2011 werd toegelaten tot de schuldsanering.

Als uitgangspunt dient dat het (materiële) recht op een Wajong-uitkering van rechtswege ontstaat, zodra is voldaan aan de wettelijke voorwaarden daarvoor. Een besluit van een uitvoeringsorgaan tot vaststelling van een uitkering, komt slechts de betekenis toe dat de inhoud van een reeds bestaand recht op uitkering, behoudens bezwaar en beroep, bindend wordt vastgesteld. Dit volgt uit het arrest van de Hoge Raad van 17 juni 2011 ([ECLI:NL:HR:2011:BQ0709](#)). Het ging in de met dit arrest beslechte zaak weliswaar om een uitkering op grond van de Werkloosheidswet, maar er bestaat geen aanleiding om anders te oordelen als het gaat om een Wajong-uitkering. Uit de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 2008/2009, 31780, nr. 3, blz. 21) volgt immers dat het recht op arbeidsondersteuning (en een daaraan gekoppeld recht op uitkering) van rechtswege ontstaat, met dien verstande dat het Uvw dit wel moet vaststellen. Voor het ontstaan van een recht op een Wajong-uitkering is de (formele) vaststelling hiervan dus niet bepalend. De toekenningsbeslissing is dan ook slechts declaratoir (recht vaststellend) van aard. Een van de wettelijke voorwaarden voor het ontstaan van een recht op een Wajong-uitkering is dat sprake moet zijn van arbeidsongeschiktheid in de zin van die wet. Hieraan zal per uitkeringsperiode moeten zijn voldaan. De schuld van het Uvw aan appellant ontstaat daarom steeds per uitkeringsperiode waarin sprake is van (onder meer) arbeidsongeschiktheid.

Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, betreft de situatie in het arrest van de Hoge Raad van 4 juni 2004 ([ECLI:NL:HR:2004:AO5665](#)) een geheel andere. Het ging hier om een gewezen militair, die met ingang van de dag waarop zijn ontslag is ingegaan recht heeft op een maandelijkse uitkering, terwijl uit de tekst van de wet niet blijkt dat daartoe aan nadere voorwaarden moet zijn voldaan. Uit (...) volgt dat die situatie hier niet aan de orde is.

Het voorgaande betekent dat het Uvw in strijd met artikel 307, eerste lid, van de Fw zijn vorderingen op appellant heeft verrekend met zijn schuld aan appellant tot uitbetaling van diens Wajong-uitkering, voor zover deze schuld is ontstaan na 24 januari 2011, de datum van de uitspraak tot toepassing van de schuldsaneringsregeling op appellant. Uit Het Uvw heeft ten onrechte het verzoek van appellant van 7 september 2012, om met ingang van 24 januari 2011 af te zien van verrekening van de vorderingen van het Uvw met de Wajong-uitkering van appellant, afgewezen. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De aangevallen uitspraak zal dan ook worden vernietigd voor zover aangevochten.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2038](#)

Bij deze uitspraak heeft de Centrale Raad van Beroep een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

MK Rechtbank Noord-Holland, 14-03-2017 (publ. 16-06-2017), HAA 16/4151

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten

WET BANENAFSPRAAK. I.c. op goede gronden indicatie banenafpraak geweigerd.

Afwijzing indicatie banenafpraak omdat eiser niet voldoet aan de daaraan gestelde voorwaarden.

Rechtbank: Niet in geschil is dat eiser niet valt onder de (extra) doelgroep van de banenafpraak. (...)

De wetgever is zich er (...) van bewust geweest dat de doelgroep van de Wet banenafpraak en quotum arbeidsbeperkten slechts een deel van de mensen die een beperking hebben betreft. De wetgever heeft zich gerealiseerd dat er een risico is voor verdringing op de arbeidsmarkt en daarom gekozen voor de groep die het meest kwetsbaar is om dat risico zo klein mogelijk te houden. De rechtbank ziet hierin aanleiding voor het oordeel dat voor dit door de wetgever gemaakte en door eiser signaleerde onderscheid in behandeling een voldoende objectieve en redelijke rechtvaardigingsgrond aanwezig is.

Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de wetgever ook rekening heeft gehouden met de neveneffecten door deze, in navolging van het commentaar van het college voor de rechten van de mens, periodiek te laten evalueren.

Verweerder heeft eiser dan ook op goede gronden een indicatie banenafpraak kunnen weigeren. Het beroep van eiser slaagt dan ook niet.

[ECLI:NL:RBNHO:2017:4976](https://ecli.nl/RBNHO:2017:4976)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 513

Rechtbank Gelderland, 24-05-2017 (publ. 13-06-2017), 17/274

[verweerder] te [woonplaats], verweerder.

PW 44

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Gelet op de verstreckende gevolgen voor eiser dient eventuele miscommunicatie over de bijstandsuitkering van eiser in de gegeven omstandigheden voor risico van verweerder te komen.

Eiser ontving tot 1 augustus 2016 bijstand van de gemeente [gemeente]. Met ingang van 11 juli 2016 heeft hij een woning toegewezen gekregen in [woonplaats] en vanaf 1 augustus 2016 staat hij aldaar ingeschreven in de Basisregistratie personen (Brp).

Op 22 juli 2016 heeft eiser samen met [getuige], die hem als vrijwilliger ondersteunt bij de verhuizing, op afspraak een bezoek gebracht aan het Klant Contact Centrum (hierna: KCC) van de gemeente om de zaken rond zijn verhuizing te regelen.

Op 1 september 2016 heeft eiser zich telefonisch bij verweerder gemeld voor een aanvraag voor bijstand. Op 19 september 2016 heeft hij een aanvraagformulier ingevuld.

Verweerder heeft hierop bij de bestreden besluitvorming eiser bijstand toegekend met ingang van 1 september 2016.

Eiser bestrijdt in beroep de ingangsdatum van het recht op bijstand en stelt in dit verband dat verweerder hem ten onrechte niet met ingang van 1 augustus 2016 bijstand heeft toegekend.

Rechtbank: (...) Anders dan verweerder is de rechtbank van oordeel dat van bijzondere omstandigheden in het geval van eiser voldoende is gebleken. Zoals de rechtbank (...) heeft overwogen, kunnen de vragen van eiser op 22 juli 2016 niet worden aangemerkt als een melding of aanvraag voor bijstand. Op grond van de gedingstukken en het verhandelde ter zitting, waaronder de verklaringen van de getuigen [getuige] en [getuige], is echter voldoende aannemelijk dat eiser zich op 22 juli 2016 tot verweerder heeft gewend met - onder meer - de intentie om te verzekeren dat zijn bijstandsuitkering na de verhuizing zou doorlopen. Eiser heeft ter zitting uitdrukkelijk verklaard dat hij op 22 juli 2016 heeft gevraagd naar uitkering ingevolge de bijstand en [getuige] heeft onder ede bevestigd dat vragen zijn gesteld over de uitkering. Daartegenover staat dat [getuige] zich het specifieke geval van eiser niet meer kan herinneren en slechts de algemene gang van zaken heeft weergegeven. Daarmee is niet gemotiveerd weersproken dat eiser vragen over zijn uitkering heeft gesteld (...) Niet aannemelijk is geworden dat in dit geval is verwezen naar de website of de klantenservice, nu dit uitdrukkelijk is betwist door [getuige]. Welke informatie precies is gegeven, kan dan in het midden blijven, nu in elk geval aannemelijk is geworden dat eiser en [getuige] daaruit hebben begrepen dat eiser diende af te wachten. Daar komt bij dat eiser na zijn bezoek aan de gemeente op 22 juli 2016, pas op 1 september 2016 contact heeft gezocht met verweerder om navraag te doen naar de status van zijn bijstands aanvraag. Dit maakt eisers stelling dat hem was verteld dat hij moest afwachten te meer aannemelijk. De rechtbank heeft ter zitting ook inzage gehad in het originele aantekenschrift van [getuige]. De rechtbank ziet geen reden te twifelen aan hetgeen [getuige] in dit schrift heeft opgetekend met betrekking tot hetgeen zij heeft begrepen uit het bezoek aan verweerder op 22 juli 2016. De rechtbank betreft bij het voorgaande ook dat verweerder heeft erkend dat niet valt uit te sluiten dat sprake is geweest van miscommunicatie. Dit acht de rechtbank gelet op de verklaring van [getuige] aannemelijk, mede gelet op het feit dat eiser en [getuige] te woord zijn gestaan door een medewerkster in opleiding en dat verweerder of de gemeente geen instructie van bovenaf geeft hoe te handelen wanneer er bij het KCC vragen worden gesteld over bijstand. In dit licht acht de rechtbank tot slot nog relevant dat [getuige] niet eerder iemand heeft geholpen met het aanvragen van bijstand, waardoor ook niet gezegd kan worden dat zij wellicht beter had moeten weten. Zij heeft eiser als vrijwilligster bijgestaan vanwege eventuele taalproblemen, niet vanwege deskundigheid op het gebied van bijstands aanvragen. Gelet op de verstrekkende gevolgen voor eiser dient eventuele miscommunicatie over de bijstands uitkering van eiser in de gegeven omstandigheden voor risico van verweerder te komen. Hij heeft juist alles gedaan om het onderhavige probleem te voorkomen.

Dat eiser op 3 augustus 2016 van verweerder een brief heeft gekregen dat zijn adreswijziging was verwerkt leidt niet tot een ander oordeel, aangezien uit deze brief,

anders dan verweerder stelt, niet kan worden afgeleid dat nader handelen van eiser in verband met het verkrijgen van bijstand vereist was.

Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:2850](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/nl/DB/ECLI/ECLI:NL:RBGEL:2017:2850)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 514

Rechtbank Oost-Brabant, 23-05-2017 (publ. 12-06-2017), SHE 16/3071

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 20 lid 2

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Uitleg artikel 20, tweede lid, van de Awir.

Artikel 20 tweede lid van de Awir biedt verweerder een verregaande bevoegdheid om een toeslag die al helemaal vast stond, achteraf aan te passen. In artikel 20, tweede lid van de Awir worden twee momenten genoemd waarop deze periode van acht weken gaat lopen. De rechtszekerheid brengt met zich dat de Dienst Toeslagen niet mag kiezen tussen beide momenten.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:2883](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/nl/DB/ECLI/ECLI:NL:RBOBR:2017:2883)

JnB2017, 515

Rechtbank Oost-Brabant, 31-05-2017 (publ. 13-06-2017), SHE 16/2938 en SHE 16/2939

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 3 lid 2 onder e, 3 lid 3, lid 4, lid 5, 5a lid 1

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Op grond van artikel 3, vierde lid, van de Awir valt wel een rangorde aan te wijzen tussen de categorieën van artikel 3, tweede lid, onderling, maar niet tussen de leden van artikel 3 van de Awir. Voor het hanteren van een rangorde tussen de leden van artikel 3 ziet de rechtbank in de wet noch in de geschiedenis van de totstandkoming hiervan aanknopingspunten. Overigens ligt het naar het oordeel van de rechtbank niet in de rede dat de inspecteur en verweerder in dit geval verschillende standpunten innemen over de vraag wie als toeslagpartner moeten worden aangemerkt, nu artikel 1.2, eerste lid, Wet IB 2001 en artikel 3, tweede lid, Awir, voor zover hier aan de orde, gelijkkluidend zijn.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:2946](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/nl/DB/ECLI/ECLI:NL:RBOBR:2017:2946)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 516

ABRS, 14-06-2017, 201608840/1/A2

directie van de Dienst Wegverkeer (hierna: de RDW).

Kentekenreglement (Kr) 40c lid 1, lid 2, lid 3

WEGENVERKEERSWET 1994. In dit geval heeft de RDW voor de periode teruglopend tot de sloop van het voertuig op 30 november 2009 ten onrechte geen terugwerkende kracht verleend aan de vervallenverklaring van de tenaamstelling als bedoeld in artikel 40c, derde lid, van het Kr.

Verwijzing naar uitspraak ABRS van 12-10-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2681](#).

[...] Onder verwijzing naar voormelde uitspraak van 12 oktober 2016

[\[ECLI:NL:RVS:2016:2681\]](#) is de Afdeling van oordeel dat de RDW zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat [appellant] ook na het moment waarop het voertuig is gesloopt nog binding had met de tenaamstelling. Vanaf die datum werd immers niet meer met het voertuig deelgenomen aan het verkeer en kon het voertuig of onderdelen daarvan ook niet meer worden verhandeld. Met het voertuig kon daarna niets meer gebeuren omdat het niet meer bestond, zodat het doel van de registratie en de reden om in beginsel geen terugwerkende kracht te verlenen aan het vervallen van de tenaamstelling, vanaf dat moment hun betekenis hebben verloren. Onder deze omstandigheden valt niet in te zien dat [appellant] nog deel heeft aan de tenaamstelling. Door vervallenverklaring met terugwerkende kracht tot het moment van de sloop van het voertuig te weigeren, heeft de RDW niet een juist evenwicht bewerkstelligd tussen het belang van een juiste registratie en het belang van [appellant] bij correctie met terugwerkende kracht van de registratie. De RDW heeft derhalve voor de periode teruglopend tot de sloop van het voertuig op 30 november 2009 ten onrechte geen terugwerkende kracht verleend aan de vervallenverklaring van de tenaamstelling als bedoeld in artikel 40c, derde lid, van het Kr. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1569](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Inreisverbod

JnB2017, 517

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 02-06-2017, AWB 17/8336

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 66a lid 7

INREISVERBOD. Ook bij de toepassing van artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 geldt het unierechtelijk openbare orde begrip.

De voorzieningenrechter deelt niet de opvatting van verweerder dat bij de toepassing van artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 niet beoordeeld hoeft te

worden of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Zoals deze rechtbank en zittingsplaats bij uitspraken van onder meer 31 januari 2017 (ECLI:NL:RBROT:2017:895) en 28 februari 2017 (ECLI:NL:RBROT:2017:1507) - niet gepubliceerd maar bekend bij partijen - heeft overwogen, moet een overtreding van een strafbepaling ook als een daad in strijd met de openbare orde worden aangemerkt. De voorzieningenrechter vindt evenals de rechtbank steun voor dit oordeel in de conclusie van 12 februari 2015 van de advocaat-generaal E. Sharpston [[ECLI:EU:C:2015:94](#)] bij het arrest Z.Zh. en I.O. onder de punten 18, 61 en 62. De advocaat-generaal heeft daarin onder meer overwogen dat strafrechtelijke bepalingen alle van openbare orde zijn en een overtreding van deze regels bijgevolg een verstoring inhoudt van de openbare orde van de lidstaten. Deze verstoring kan licht of zwaar zijn. Een overtreding van die strafbepalingen is daarom ook een daad in strijd met de openbare orde.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6308](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 518

MK Rechtbank Den Haag, 01-06-2017 (publ. 15-06-2017), AWB 16/23224

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 29 lid 1 a

EVRM 3

ASIEL. Afghanistan. Afghaanse jonge vrouw met in Nederland aangenomen westerse levensstijl. Verwestering valt niet onder vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag. Aanpassing aan traditionele Afghaanse normen mag worden verwacht.

De rechtbank heeft geconstateerd dat eiseres haar in Nederland aangenomen levenswijze zou willen voortzetten en dat eiseres stelt dat het een groot aanpassingsvermogen van haar vraagt om de rechten en vrijheden waarvan zij hier gebruik heeft gemaakt bij terugkeer naar Afghanistan te moeten missen. Anders dan deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, in voornoemde uitspraak van 18 januari 2017 [[ECLI:NL:RBDHA:2017:484](#)], is de rechtbank evenwel van oordeel dat de verwesterde levenswijze van eiseres niet valt onder de vervolgingsgronden godsdienst en politieke overtuiging, als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn. De door eiseres beschreven rechten en vrijheden bestaan in grote delen van de wereld niet. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat dit veeleer een sociaal-maatschappelijke kwestie betreft, dan een vluchtelingrechtelijke kwestie.

Voorts volgt de rechtbank verweerder in zijn standpunt dat verwesterde vrouwen niet aangemerkt kunnen worden als een bepaalde sociale groep. Op grond van artikel 10, eerste lid, onder d, van de Kwalificatierichtlijn wordt een groep geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name: - leden van de groep een aangeboren kenmerk

vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Dit is geïmplementeerd in artikel 3:37, eerste lid, onder d, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000. De rechtbank is van oordeel dat niet vaststaat dat de gemeenschappelijke achtergrond van vrouwen die hun levensstijl hebben gewijzigd naar westerse maatstaven, niet opnieuw gewijzigd kan worden. Voorts is de groep verwesterde vrouwen naar het oordeel van de rechtbank te divers om in het algemeen te zeggen dat de leden hiervan een kenmerk of geloof delen dat voor hun identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat van deze hele groep niet mag worden geëist dat zij dit opgeven.

Zoals hiervoor is overwogen valt het afwijken van de in Afghanistan voor vrouwen geldende normen en levensstijl naar het oordeel van de rechtbank niet onder de vervolgingsgronden godsdienst, politieke overtuiging of sociale groep. Omdat niet aan één van de in de het Vluchtelingenverdrag en de Kwalificatierichtlijn genoemde gronden voor vervolging wordt voldaan, zijn de door eiseres aangehaalde arresten van het HvJEU van 5 september 2012 [[Y en Z](#), C-71/11 en C-99/11] en 7 november 2013 [[X, Y en Z](#), gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12], waaruit volgt dat in die gevallen een vluchtelingenstatus moet worden verleend en in beginsel niet relevant is dat het gevaar uit de weg kan worden gegaan door af te zien van bepaalde handelingen, niet van toepassing. Anders dan eiseres, ziet de rechtbank geen aanleiding over het voorgaande prejudiciële vragen aan het HvJEU te stellen. De rechtbank betreft bij deze beslissing dat verweerder hoger beroep heeft ingesteld tegen voornoemde uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, en dat de Afdeling over dit hoger beroep nog niet heeft geoordeeld.

Dat eiseres voor subsidiaire bescherming in aanmerking zou moeten komen, volgt de rechtbank evenmin. De rechtbank begrijpt het standpunt van verweerder zo, dat niet in geschil is dat eiseres bij terugkeer naar Herat een reëel risico op schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) loopt, indien zij de levensstijl zoals door haar omschreven voortzet. De rechtbank volgt verweerder echter in zijn standpunt dat van eiseres verwacht mag worden dat zij de rechten en vrijheden zoals zij die in Nederland kent achter zich laat en zich bij terugkeer naar haar land van herkomst weer aanpast aan, dan wel die rechten en vrijheden weet in te passen in de traditionele Afghaanse normen. De rechtbank erkent dat dit het nodige van eiseres vergt, omdat zij als minderjarige naar Nederland is gekomen en nooit als volwassen vrouw in Afghanistan heeft verbleven. De rechtbank heeft ook kennis genomen van de rapportage van Defence for Children. Om een risico op schending van artikel 3 van het EVRM te voorkomen, mag verweerder dit naar het oordeel van de rechtbank echter van eiseres verwachten. De rechtbank acht in dit kader van belang dat eiseres nog steeds functioneert in het Afghaanse gezin waarmee zij in Nederland is aangekomen en waarmee zij geacht wordt naar Afghanistan terug te keren. Hoewel eiseres heeft gesteld dat haar gezinsleden haar

westerse levensstijl niet goedkeuren, woont zij in het asielzoekerscentrum nog steeds samen met haar ouders, broers en zus.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5847](https://ecli.nl/RBDHA:2017:5847)

JnB2017, 519

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 16-06-2017, AWB 16/25524

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 64

EVRM 3

3 EVRM. Medische omstandigheden. Artikel 64 van de Vw 2000. Beroep op Paposhvili-arrest. In dit geval is onvoldoende onderbouwd dat de medische zorg niet feitelijk toegankelijk is. Daarmee is niet aangetoond dat aan de maatstaf van het Paposhvili-arrest wordt voldaan.

Eiser betoogt [...] dat zijn uitzetting in strijd is met artikel 3 van het [EVRM], omdat hij in Guinee in een medische noodsituatie zal komen te verkeren nu de medische zorg feitelijk niet toegankelijk is voor hem. Eiser voert hiertoe aan dat hij zonder sociaal netwerk niet in staat zal zijn de benodigde medicatie op te halen. Voorts heeft eiser geen financiële middelen. Ook de afstand tussen zijn woonplaats en de plaats waar hij medische behandeling kan krijgen is te groot. Volgens eiser moet verweerder, gelet op het feit dat er twijfels zijn over de feitelijke toegankelijkheid, deze twijfels wegnemen. Eiser verwijst in dat kader naar het arrest Paposhvili tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 13 december 2016

[\[ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810\]](https://ecli.ce:echr:2016:1213JUD004173810).

De rechtbank overweegt dat sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in gevallen waarin een ernstig ziek persoon wordt uitgezet naar een land waar de benodigde medische behandeling niet aanwezig is, dan wel feitelijk niet toegankelijk is voor de betreffende persoon, en die persoon door het uitblijven van de benodigde medische behandeling wordt blootgesteld aan een serieuze, snelle en niet omkeerbare verslechtering van diens gezondheid resulterend in intens lijden dan wel een significante verkorting van diens levensverwachting. De rechtbank is van oordeel dat het in eerste instantie aan de vreemdeling is om bewijs te overleggen dat aannemelijk maakt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Pas indien de vreemdeling dergelijk bewijs aanvoert rust er een onderzoeksplicht op de lidstaat om enige twijfels over de feitelijke toegankelijkheid van de zorg weg te nemen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser onvoldoende onderbouwd dat de medische zorg niet feitelijk toegankelijk is voor hem. Daarmee is niet aangetoond dat hij aan de maatstaf van het Paposhvili-arrest voldoet. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:6523](https://ecli.nl/RBDHA:2017:6523)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 520

MK ABRS, 15-06-2017, 201703576/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013 2 n, 28

Vw 2000 6 lid 3, 6a lid 1

Vb 2000 5.1a, 5.1b

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. DUBLINCLAIMANT. De in het Vb 2000 vervatte criteria voor het aannemen van een significant risico op onderduiken moeten eveneens van toepassing worden geacht op Dublinclaimanten aan wie een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 wordt opgelegd.

Door te overwegen dat artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 in gevallen als hier aan de orde een onjuiste wettelijke grondslag betreft, nu voor de toepassing daarvan uitsluitend vereist is dat de grensprocedure wordt toegepast, heeft de rechtbank niet onderkend dat artikel 28 van de Dublinverordening rechtstreekse werking heeft. Dit betekent dat deze van toepassing is op alle gevallen die onder deze verordening vallen, ongeacht of in het nationale recht van de betreffende lidstaat naar de vereisten voor bewaring van Dublinclaimanten verwezen wordt. Bij vrijheidsontneming van Dublinclaimanten geldt derhalve, naast de eis dat de grensprocedure wordt toegepast, tevens het vereiste dat een significant risico op onderduiken bestaat als bedoeld in artikel 28, tweede lid, van de Dublinverordening.

[...] In de Nederlandse wetgeving zijn de criteria waarop een significant risico op onderduiken wordt gebaseerd neergelegd in artikel 5.1b, tweede lid, van het Vb 2000. De staatssecretaris klaagt gelet hierop terecht dat, anders dan aan de orde in het arrest Al Chodor [Hof van Justitie, 15 maart 2017, [ECLI:EU:C:2017:213](#)], in de Nederlandse wetgeving aldus sprake is van in dwingende bepalingen van algemene strekking neergelegde criteria waarop het significante risico op onderduiken wordt gebaseerd. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen wordt de toepassing van artikel 5.1b, tweede lid, van het Vb 2000 middels de verwijzing naar artikel 5.1a, vijfde lid, daarvan beperkt tot de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 en de maatregel van bewaring krachtens artikel 59a, eerste lid, van die wet. Ten tijde van de totstandkoming van voornoemde bepalingen was evenwel nog niet voorzien dat de vrijheidsontnemende maatregel in gevallen als hier aan de orde niet op artikel 6a, eerste lid, van de Vw 2000 kon worden gebaseerd. Dit is pas met voornoemde uitspraak van de Afdeling van 18 januari 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:136](#)] duidelijk geworden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van, voor zover hier van belang, artikel 6a van de Vw 2000 en de artikelen 5.1a, vijfde lid, en 5.1b, tweede lid, van het Vb 2000 blijkt daarnaast dat de wetgever heeft bedoeld de in het Vb 2000 vervatte criteria voor het aannemen van een significant risico op onderduiken van toepassing te laten zijn op alle vreemdelingen die onder de Dublinverordening vallen en aan wie een vrijheidsontnemende maatregel of maatregel van bewaring wordt opgelegd (zie de memorie van toelichting behorende bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 en

de Awb ter uitvoering van de Dublinverordening, Kamerstukken II 2012/13, 33 699, nr. 3, blz. 10 en 11, en de nota van toelichting behorende bij het wetsvoorstel tot wijziging van het Vb 2000 en de Awb ter uitvoering van de Dublinverordening, Stb. 2013, 586, blz. 6-8). Hieruit volgt dat deze criteria eveneens van toepassing moeten worden geacht op Dublinclaimanten aan wie een vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 wordt opgelegd. Gelet hierop en omdat, zoals hiervoor reeds is overwogen, artikel 28, tweede lid, van de Dublinverordening rechtstreekse werking heeft, heeft de rechtbank niet onderkend dat artikel 5.1a, vijfde lid, gelezen in samenhang met artikel 5.1b, tweede lid, van het Vb 2000, aldus moet worden uitgelegd dat deze ook van toepassing is op de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2017:1601](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2017, 521

MK ABRS, 12-06-2017, 201702516/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Libië binnen redelijke termijn ontbreekt niet.

Uit de door de staatssecretaris verstrekte informatie blijkt dat de diplomatieke vertegenwoordiging van Libië in 2015 en 2016 in totaal negen laissez-passers heeft afgegeven. Voorts blijkt uit een door de staatssecretaris overgelegd overzicht dat de consul tijdens een bezoek van de Dienst Terugkeer en Vertrek (hierna: de DT&V) aan de Libische ambassade op 26 september 2016 heeft verklaard voor de vreemdeling een laissez-passer af te geven, met dien verstande dat, indien de vreemdeling weer in beeld is bij de DT&V, hij nog eenmaal dient te worden gepresenteerd. De omstandigheid dat de consul voorafgaand aan de afgifte van de laissez-passer nog een laatste presentatie van de vreemdeling noodzakelijk acht, maakt – anders dan de vreemdeling stelt – niet dat van een toezegging van de consul geen sprake is. De staatssecretaris betoogt voorts terecht dat de vreemdeling actieve en volledige medewerking dient te verlenen aan het verkrijgen van de voor de uitzetting benodigde documenten, waaronder een presentatie bij de Libische vertegenwoordiging. Gelet op het voorgaande is er geen grond voor het oordeel dat de vreemdeling, indien hij zijn medewerking verleent, geen laissez-passer van de Libische autoriteiten kan krijgen. Bovendien heeft in 2015 een uitzetting naar Libië plaatsgevonden op grond van een laissez-passer. Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat zicht op uitzetting naar Libië binnen een redelijke termijn ontbreekt.

[ECLI:NL:RVS:2017:1549](#)

[Naar inhoudsopgave](#)